

ЧЕКАЮЧИ

Я знов у Швейцарії, у високогірній відлюдній долині – не тій, де котедж Меркурії, а неподалік від неї, туди півдня пішки.

Я вже кілька тижнів тут і пару разів вертався у Меркурійну долину. Першого разу пройшов власними слідами, шукаючи той потічок, біля якого загубив Феїрборн – магічний ніж, викрадений мною у Ловців. Потічок я знайшов досить легко й майже відразу побачив кров і жовті плями на землі. А от Феїрборна там не було. Я обшукав потічок і все довкола того заплямленого місця: зазірав у кущі й під каміння. Це вже ставало сміховинним... тобто шукати під камінням! Мусив зупинити себе після дводенних пошуків. Я вже почав сумніватися, чи взагалі володів Феїрборном. А може, з ним утік якийсь звір? Може, він зник магічним чином? Все це почало мене мучити. Відтоді я вже його там не шукав.

Тепер я чекаю ось тут, у цій іншій долині, біля печери. Ми з Габріелем домовилися про це, а отже я так і роблю: чекаю Габріеля. Одного дня він привів мене сюди й залишив у печері свою бляшанку з листами – любовними листами його батьків, його єдиним скарбом. Бляшанка ця тепер у моєму наплічнику. А я – ось тут. І кажу сам собі, що в нас принаймні є план. А це вже добре.

Хоч планом це важко назвати. «Якщо все піде погано, зачекай біля печери».

І все таки пішло погано – ще й як погано.

Я й не думав, що нам буде потрібний план. Ніколи не припускав, що все піде аж так погано, хіба що я помру. Та я живий. Мені сімнадцять, і я повноцінний чаклун, який отримав три дари. Але я не певний, чи ще хтось залишився живий. Роза... Роза вже мертва... у цьому я переконаний; її вбили Ловці. Анналіза спить подібним на смерть сном у полоні в Меркурії, і я знаю, що їй не можна довго залишатися в такому стані, бо з подібного на смерть цей сон перетвориться на справжню смерть. А від Габріеля так і немає жодної вістки, хоч після викрадення Феїрборна минули вже тижні – чотири тижні й чотири дні. Якби він уцілів, то вже був би тут, але якщо Габріеля впіймали Ловці, вони його закатували і...

Але про це я навіть думати не хочу. Поки я тут чекаю, це стало моїм правилом: не думати про негативні речі; зосередитись на позитиві. Біда лише в тому, що мені немає більше чим зайнятися, тільки чекати й думати. Тому щодня я примушую себе концентруватися на позитивних думках і переконую себе щоразу, що Габріель повернеться. Переконую себе, що це досі можливо. Він може повернутися. Треба тільки відганяти негативні думки.

Отже, гаразд, позитивне мислення, ще раз...

Насамперед помічати все довкола. Скрізь є позитив, і я заважаю той же позитив кожнісінького клятого позитивного дня.

Дерева. Це позитив. Більшість дерев високі, доволі прямі і товстезні, хоч деякі лежать на землі, вкриті мохом. Здебільшого дерева тут мають хвою, а не листя, і міняються відтінками від темно- до ясно-зеленого, залежно від освітлення й віку. Я вже так добре вивчив їх усіх, що бачу навіть із заплющеними

очима, проте намагаюся не надто часто заплющуватися – з відкритими очима легше зберігати позитивний настрій.

Від дерев я переходжу до неба, що також додає позитиву, воно зазвичай ясно-блакитне вдень і майже чорне вночі. Мені подобається це небесне забарвлення. Інколи з'являються хмари, і ті, що я бачу, великі й білі, зрідка сіряві, не дощові. Найчастіше линуть на схід. Тут немає вітру: він ніколи не сягає підніжжя лісу.

Що далі? Ага, птахи. Птахи теж позитив. Ненажерливі й галасливі – тільки те й роблять, що щебечуть або їдять. Одні їдять насіння, а інші – комах. Високо понад лісом літають ворони, але вони не спускаються нижче, принаймні не до мого рівня. Вони чорні. Чорнющі, як смола. Немовби їх витинали ножицями з аркуша дуже чорного паперу. Я хочу видивитися орла, але орел ні разу тут не з'являвся, і тоді я думаю про батька, про те, чи дійсно він маскувався під орла і стежив за мною, але це вже, здається, було так давно...

Стоп!

Про батька тут думати не можна. Мушу вважати на свої думки. Мушу бути вимогливим до себе. Інакше надто легко зійти на негативне мислення.

Отже... про речі, що оточують мене. На чому я зупинився? Були дерева, небо, хмари, птахи. Ага, ще є тиша... багато тиші. Безмежна тиша. Нічна тиша могла б заповнити весь Тихий океан. Мені подобається тиша. Жодного дзижчання, жодних електромагнітних перешкод. Нічого. Моя голова чиста. Я міг би, мабуть, почути внизу в долині річку, але ні: дерева цьому заважають.

Це все, що стосується тиші, але ще є рухи. Ось які об'єкти досі рухалися: маленькі лані, я вже їх бачив кілька: вони тихенькі, коричневі, доволі делікатні й лякливі. Ще зайчики, сіро-брунатні й безшумні. Також є сіро-брунатні польові

мишки й бабаки, сірі та сумирні. А ще є павуки, чорні й мовчазні; мухи, чорні й тихі, поки не наблизяться, бо потім стають неймовірно, жахливо голосні; один випадковий метелик, волошково-синій, мовчазний; соснові шишки, що падають мовчки, але, коли торкаються лісової підстилки, тихенько відлунюють «гуп»; руді гілочки соснової хвої, що падають беззвучно, мов сніг.

Оце все позитив: метелики, дерева й таке інше.

До себе я також придивляюся. Я у старих черевиках. Важкі підошви, такі зношені, що аж вигинаються. Потерта брунатна шкіра, а через роздертий шов у правий черевик затікає вода. Джинси мішкуваті, зручні, страшенно зношені, роздерті на правому коліні, обшарпані внизу на халявах, сині колись, сірі тепер, заплямлені землею, з кількома зеленими смугами від дряпання по деревах. Ремінь: товста чорна шкіра, мідна пряжка. Добрий ремінь. Футболка: колись біла, тепер сіра, дірка з правого боку, малесенькі дірочки на рукаві, немовби прогризені блохами. Не думаю, що в мене є блохи. Мені не свербить. Я трохи брудний. Але іноді миюся, тим паче, коли прокидаюся закривавлений. На моєму одязі крові немає, а це вже щось. Я завжди прокидаюся голий, якщо я...

Знову думай про одяг!

На чому я зупинився? На футболці. Поверх футболки у мене сорочка, тепла і цупка, вовняна, з картатими зелено-чорно-коричневими візерунками, що їх ще можна розрізнити. На ній залишилися три чорні гудзики. Діра з правого боку. Роздертий лівий рукав. Я не маю штанів або шкарпеток. Колись я мав шкарпетки; не знаю, що з ними сталося. І ще я мав рукавиці. Мій шарф, мабуть, у рюкзаку. Я вже сто років туди не зазірав. А варто. Буде чим зайнятися. Можливо, там і рукавиці.

І що тепер?